

Kalendárium: Psz.3722.

TÖRTÉNELEM

Gyerekként én is hallottam a Kalandorok Krónikáiról, amit távoli hegyek között körmölnék istentelen szerzetesek és ahol minden hős, még a toroniak tettei is megőrződnek. Álmaimban gyakran jártam ott, s ha Morgena istenasszony kegyes, valóban bepillantást nyerhettem a mesés kolostor titkaiba. Olykor még ma is álmodom velük, s úgy hiszem, életemet is köszönhettem már annak, hogy jó megérzéseim voltak távoli földeken zajló eseményekről, de annyi bizonyos, hogy a szervezetben kiemelkedtem azon képességemmel, hogy megtaláltam a hangot a kor világformáló szereplőivel. A kalandozókkal.

A P.sz. 3721-es esztendő nem kevés fennforgást hozott a Kalandok Kontinensére. Régi események kezdtek el kibontakozni és új titkok szövődtek az árnyak között, de talán mind csak előfutára volt azoknak az eseményeknek, amikkel az elmúlt év fogadott minket. Idén az alábbi hobbitársak engedtek minket betekinteni asztaluk eseményeibe és küldték el élményeiket, tetteiket és kalandjaikat: **Komattre, Vampira, Messor, Shalafi del Necro, Frosty, Ettore, Hartyadi Mátyás és Amund. Köszönjük nekik!**

Új állomáshelyem Tilemaer városa lett, amely a Gályák-tengerének csiszolatlan gyémántja. Persze, ez nem volt éppen kitüntetés: kevesen lettek volna szívesen ősi ellenségeink, a Szürkecsuklyásokkal szembeni harc frontvonalában és még kevésbé az eretnek pyarroniak fészkeiben. Számomra azonban a vérontás és a harc az örökös háború része volt, s a pantheon kutyáira sem ugattam úgy, mint kollégáim. Sőt, a vízhekkájuk, amelyek Tilemaert és környékét uralta főképp különösen szívleltem is.

*Ifjúságom tavaszát a később lázadó Karnelian birtokon töltöttem családommal. Bár végül menekülnöm kellett, de örökké szívesen emlékszem majd arra a tengerillatú lányra, aki megismertette velem a szerelmet ... mielőtt hazámban kiölték volna belőlem a shuluri kisasszonyok. Most, a sötét hajú déli szépségek és az idegenségük felszítja bennem Sogron tüzét, amit csak a helyiek Draquius sörével tudok csillapítani. A munkámhoz sok mindenre van szükség a tiszta fej mellett. Ezért lépek be a város híres búfelejtőjébe pár lépéssel lemaradva az egyik és megelőzve a másik álcázott testőrömet. S a **Merengő** nevű hely első látásra bizonyítja, hogy méltó lesz törzshelyemnek az elkövetkező időben.*

ÉSZAK

Kezdő kalandozók egy szerencsés csapata elfeledett kegyhelyre bukkant, de állításuk szerint csak az arra érdemesek előtt fedik fel a bejárat titkát. A hely ugyanis bár Cranta entropikus hatalmaikhoz kötődik, de nem kultikus célból – a kyr eredetű barlangkomplexum rúnái a győztesek érdekeit képviselik a legyőzöttek erőinek sírja felett.

Tarinban Torof Oggi uralkodó elrendeli a törpék hazatelepülését, amnesztiát hirdet. Amiről már évek óta beszélnek a gianagi szájak és lassan mindenki számára nyílt titok volt: a törpék nem kérnek a soron következő világégés borzalmaiból. Úgy látszik nem minden felszíni kolónia hallotta meg a hívószavát vagy válaszolt az elvárásoknak megfelelően. Ha amnesztia az bizony a gonosz istenek híveinek is szól. Bármi is készül Tarinban, az valami egészen zavaros és borzalmas lesz, de azokra a pletykákra is érdemes odafigyelni, amelyek szerint sosem látott felszerelésű hajókkal készülnek Bórog-Beriquel visszahódítására. Hát, még mindig logikusabb, minthogy visszaássák magukat.

A naplovagok honában, a **Dwyll-Unióban** nemrég egy merész küldetésről szoltak a

hírek, melyet két oldalról is megerősítettek a kémeink. Tiarniel mélyén feszültek egymásnak a Vörös Hadurak és a Feketék egyesített csapatai. Ral da Ranga híveit lekötötték a napfolyosóért vívott harcok, így a tilalmas vidéken zajló versengés a Koponyaszövetség korának egy ereklyéjéért szinte láthatatlan maradt ... szinte. Az azonban a vérfoltos iratokból sem derül ki, hogy vajon ki szerezte meg az értékes trófeát. Hmm...

Egybehangzó híresztelések szerint az Északi Szövetség legdélebbi kikötővárosában, a **tiadlani** Sabaorban is rendhagyó mértékben sűrűsödnek a kalandozók és a feszültségek. Több épület, főleg kikötői nagyraktár is leégett. Az eset következményeképpen az aszisiak ideiglenesen felhagytak Sabaori érdekeltségeikkel és kivonultak, Ordانبól pedig villámgyorsan követ érkezett, vélhetően az eset kivizsgálására. Hasonló módon diplomatahajó futott be a Sinemoszi liga belső köréből is, mely a Kalmárdombot uraló Ulthan kereskedőház fejének ötnapos születésnapjára. A különleges alkalmat nem csak egy csúnya tűzvész, de a Barrak kalmárház fejének váratlan halála is beárnyékolta – így végül maga Ulthan is el kellett hagyja főhadiszállását, és személyesen utazott Hesterdamba magyarázkodni. Eközben a jól értesültek szerint egy Abasziszból hazatért fiatal kereskedő, bizonyos Angus Corwen nagyobb összeget helyezett letétbe a helyi dzsad bankházban és gyorsan emelkedik a kalmárranglétrán.

De nem csak a tehetőseket, hanem a város egyszerű polgárait is mintha balszerencse súlytaná. Fényes nappal történtek

összecsapások és leszámolások ismeretlen felek között a Kalmárdomb lábánál, a Kisebb Mongúz-téren, a Halászmólónál, az óváros egy azóta leégett sakáltanyájánál, a Vérmenő felett, valamint még a Harcművészetek terén is. A pletykák szerint némelyikben nem csak kalandorok és helyi alvilági elemek, hanem a rivális harcművészeti iskolák, a Könnyed vízözön és a Mennyei fürgeteg tanoncai vagy renegátjai is érintettek lehetnek. Egy helyi molnár a Kitaszított híveként lepleződött le, és még nem tudni, hogy a métely szálai milyen messzire érnek. A tisztázatlan státusú szuke menekültekről, akiket még az ág is húz, inkább szót se ejtsünk.

A bajlós események a helyi nemességet sem kerülték el. Valahonnan előkerült az elátkozott Wisgar família utolsó sarja, éppen a tartományúr lányának születésnapi bálján, kisebb botrányt keltve. A környék drágakőmágusai minden erejüket a manaháló torzulásainak megértésére és kontrollálására fordítják, a városban maradt egyetlen Noir-pap szerint pedig az Antiss életveszélyessé vált.

Valami tehát készülöben van, Sabaor egy fortogó üst a kitörés előtt. Az információmorzsákban két rejtélyes kalandozó, egy tarini törpe és egy erigowi lovag alakja bukkan fel rendszeresen – a városi plebs mégsem őket vagy csendes tettestársaikat, hanem Anikkát, az Abasziszbán halálra ítélt, Sabaorban népi hőssé vált ex-gladiátornőt keresi, aki szörén-szálán eltűnt.

Ahogy mondani szokás: ez már nem az én dolgom. Bár magam is figyelemmel kísértem a fejleményeket, amíg tehettem, de ez már egy másik Kobrára tartozik. Én ugyanis most a keserű déli sörömet ízlelgetem a Merengőben, elődöm aktáit rendszerezve. Figyelmemet, azonban gyakran és könnyen eltereli a hely: egy valaha volt megerősített világítótorony csonka maradványa, mely a város terjeszkedésével és a kyr kultúra építészetének köszönhetően később a városi csatornahálózat egyik összekötőpontja és

víznyelője lett. A többszintes komplexum galériái között a mélybe zuhanó víztömeg nemcsak a város zaját szünteti meg, de a bent lévőket még egymástól is kényelmesen elrejtí.

Felfogom, hogy a városba érkezésem óta most van először némi kis nyugalmam. Egy hete érkeztem a Hat Városba és ha rajtam múlik nem mostanában fogom a posványos Kie-Lyron mentén még egyszer megtenni azt a fárasztó utat Erionig. A parancsom egyértelmű volt, de napokat pazaroltam el rá, hogy az itteni Csuklyás Kobrával elhitessem, hogy magasabb rangba szánják és összepakolni is segítettem neki és családjának. Tharr a szörnyisten, én nem. Az indulásának napján elbúcsúztattam és garottot vettem a nyakába. Addigra már csak az erioni hercegi udvar pompája lebegett a szemei

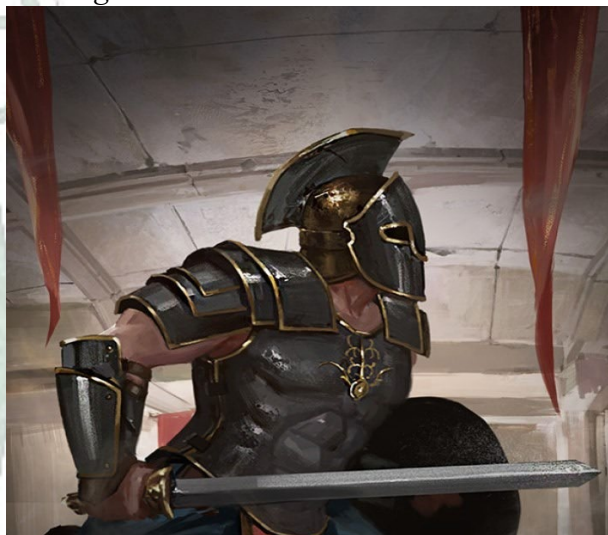
előtt. Gondosan elhelyeztem a hintójában: ahogy elnéztem a feleségét talán Ordanig is eltart mire felfedezik a vesztét.

A Rhiharban történt változások ugyanis alapjaiban rázták meg a szervezetünk tagjait is. A második legnagyobb **toroni** város elvesztése ... fáj. Egymás után nyelte el a néma, blokád alá vett város az ügynökeinket. Végül pedig egy kalandozócsapat, a Vöröslő Hold Bajnokai, tevékenysége révén nyerhettünk csak bepillantást az ott történetkebe. Egy átkozott crantai isten, Daneeka, a ragályok és sötét mágia urának hagyatékával kísérletezett a Suetta Chados boszorkánymesterei. Hogy pontosan mivel, az nem tisztázott, de feltételezhető, hogy a Pidera-hegység közeli nyúlványában feltárt ásatásról került valami lelet a városba. A kalandozók elvonultak a hegyek közelében lévő Zajos üstbe, de Shulur megtiltotta a követésüket: állítólag egy magas rangú ügynök kézben tartja őket.

Ha találgathatok, akkor az a köpönyegforgató Tudós Kobra lesz az, Tezen fab Horca. A kiugrott Krad pap olyan túlvilági hatalmakkal paktált le és olyan tudással rendelkezett, hogy előbb a szervezet szent tehene aztán pótolhatatlan eszköze lett. Az biztos, hogy évek óta ki sem dugta nomád orrát a **Quiron-tengeren** álló Sirálykriptából, ahol fajtalan viszonyban élt azzal a Sugró hitű boszorkánnyal, Fuleciával, akinek említésére minden északi inkvizítor megnyalna a szent szimbólumát. Hogy a Család tagjait emlékeztesse kiemelt helyzetére még a közellenségnek számító, de legendás, Raiybur kapitányt is személyes révészének bérelte fel az ediomadi „kéjlak” és Ifin között. Hogy van képe ...

Elődöm vesztét csak közvetlenül okozta az északi felfordulás. Sokkal inkább aggasztotta a Család vezető tagjait az, hogy egy helyi fejedelmék egyre rafináltabban és egyre közelebb került hozzá. Nem rajongok a megszállottakért, lefizethetetlenek. Sok értékes és hasznos ügynököt veszítettünk el és közben kiderült, hogy az említett fejedelmék nem egyszerűen a gyöngykeresők tagja, de prominens szerepet tölt be a Hat Város Szövetségének mindennapjaiban. Így az ő eltűntetése rengeteg közös nyelvű kérdést vetne fel, míg a lassan kompromittálódó és egyre többbe kerülő Csuklyás Kobra leváltása csak egy rövid, kyr káromkodással megúszható.

Leraktam a gyűrött iratokat és zuhatagon keresztül próbáltam kivenni a szinten bókászó helyieket. Jeleztem a két asztalnál arrébb ülő emberemnek, hogy hozzon még egy sört és ő pofavágás nélkül engedelmeskedett. Új seprű jól söpör. A hátvédem éppen egy fiatal festőtanodai hallgatót állított fel mögöttem, mert túl közel ült hozzám, de gyámolítóan magamhoz kérttem és vásároltam tőle egy pakli képkártyát, ami állítólag a vizsgamunkája volt. Türelmesen meghallgattam, hogy ez mi és mire való, aztán kidobtam az emberemmel. Tudtam, hogy előbb utóbb feltűnik a viselkedésünk, de nem bántam. Hosszú időre terveztem berendezkedni, jobb ha tudják kivel van dolguk.

Abasziszról két irat is szól, egyik frissebb, mint a másik. A régebbi jócskán vaskosabb is volt. A Tú toronyba való legutóbbi betörési kísérletről szólt. Újra elolvastam: betörés. Az a Morgenától kapott hatodik érzésem bekapcsolt: kalandozók állhatnak csak ilyen arcátlanság mögött. Akárhogy forgattam nem volt nyoma, hogy ki is jutottak volna. Az iratok között több utalás is volt a pyarroni pénzhekkára és a halott avatárjára. Nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy valami nem jut eszembe, amire emlékezni kellene. Talán csak több Draquiis sört kell innom.

S ha ez nem lenne elegendő egy szigorúan őrzött abbit bányába is betörték ... mondanom sem kell ... hatodik érzék ... kalandozók. A jelentés rövid,

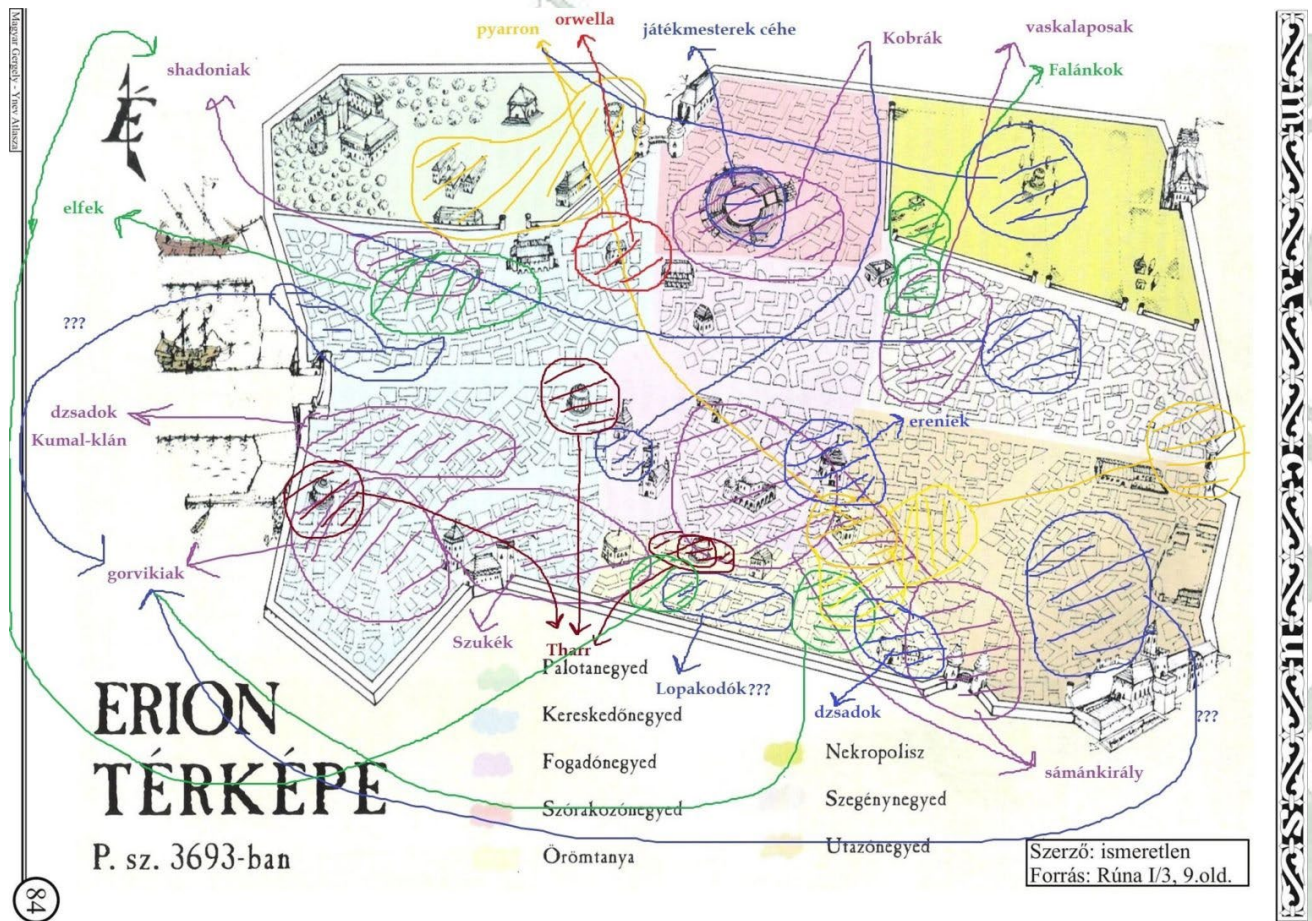
tőszavakban szól és valami jelentkezősi lappal együtt érkezett egy tolvajtól, aki felvételét kéri a szervezetünkbe. Erre van egy próbatermünk az Ősi Földön (az Északi Városállamokban), gondolom ha méltó rá, akkor legközelebb már a Kobra jelét viseli majd ő is.

Egy tapasztalt, de nem kevésbé feltűnő kalandozócsapat, amelynek tagjai között egy parasztlegény, egy idős dzsenn, egy tisztavérű kyr és egy snil is található, sikerrel békítette meg a Sheral északi oldalán élő hegyi óriásokat, törte meg egy a ryeki korban megfertőződött hegyvidék démoni átkát, majd szabadított meg börtönéből egy a hatodik óra fogságban

senyedő entitást, hogy segítségével legyőzzenek egy annál is nagyobb erejű démont.

ERION

És már megint ez a Vöröslő Hold Bajnokai! Úgy látszik mielőtt Toronba indultak a Kalandozók Városában összetűztek a Falánkok tolvajklánnal. Sohasem kedveltem őket és IGEN AZÉRT mert rangon aluliak számomra a nyomornegyed lakói. De azt tartottam bennük, hogy tiszteletben tartják a városi határvonalakat, ahol őszintén szólva nem álltunk túl jól az utóbbi években. A klánházuk lerombolása után a kalandozók a Nekropoliszba mentek, a Musgrave sírhoz.

Érdekes, úgy tudtam, hogy azt már a századfordulón kifosztotta egyszer egy fiatal(nak látszó) erigowi aranykör lovag Isidor de Sedierta néven. Én csak hálát adok a háromfejűnek és -farkúnak, hogy a

Nekropolisz nem az én hatásköröm. Egyszer találkoztam a Kobrával, aki az ügyeit kezeli ... hát hű. Visszatérve: a Musgrave sírban elpusztult egy óriás Yersenia Ser Timótheus lovag keze által. Ilyenkor úgy érzem, hogy mi is hasonlóan rögzítjük

a kalandorok krónikáit, mint abban a kolostorban. Csak itt szebbek a nők.

Visszatérve Erion bandáira vannak olyan szereplők, akiket talán sohasem fogunk kiütni a nyeregből. Például a gorvikiak, akik még egy világégést is képesek a saját erioni helyzetük megszilárdítására fordítani. A legutóbbi andonválasztás is ezt bizonyította. Még a Herceg is feladta a regulázásukat és önadózóvá minősítette őket évekkel ezelőtt. Esélytelen labdába rúgni mellettük, de éppen ezért figyelemreméltó és emlékezetes, ha valaki mégis megpróbálja.

Ami jobban izgat és kapcsolódik is a mostani megbízatásomhoz az pyarroni hajó, amit a helyi Admirális parancsára szereltek fel és hiedafából építettek. A próféta osztályú hajókból még csak egyetlenegy készült és még a terveit sem tudtuk megszerezni: egy olyan feladat, ami majd rám hárul a közeljövőben. Selmónak keresztelték és már meg is történt a vízre eresztése, a Khosana-szigetig tartó próbaútja pedig sikeresen végződött Adron papok mágikus fedezete mellett. Őket miért tartom különbnek a panteon többi illúzionistája közül? Mert láttam már, amikor egy jégmanók csonttalizmánjával bíró boszorkánymestert legyőzött varázspárbajban egy rubinszemű.

A Selmo pedig most egy hosszabb utazásra indul: nagy hírverést kap, hogy erőfitogtatás címén Krán partjai mentén egészen Elfendelig hajózik majd és vissza a Godorai-öbölbe. Ha nem történne Új-Pyaronnal az, ami, biztos minden avatárjukkal megpakolnák és biztosak lehetnénk benne, hogy az a gigantikus hajó hazatalál. Így azonban ... látszólag Yllinorral keres új kapcsolatot most, hogy a határokat ellepték a fenevadak ... de csak szépen sorjában.

Az erioni Avarés-palotában megrendezésre került, botrányos hírű Racchini-bál előtt nem sokkal a kikötőnegyed fogdájában börtönlázadás tört ki, amelyet rövid idő alatt vérbe fojtottak. A jólétesült helybeliek szerint a két esetben köze lehet egymáshoz, míg egyes informátorok egy boszorkányos erejű, félvér fiúhoz kötik az esetet.

Eriontól délre, Godorában látták nemrég feltűnni egy régi-új illúzionista iskola tanítómesterét. Céljai misztikusak és módszerei úgy hírlík összefüggenek a visszatért kyr istennő hatalmával. Bár látszólag felülmúlják Thymnal mágiszter eredeti elképzeléseit, vannak akik esküdnek, hogy ez az egykori dorani saját maga által továbbfejlesztett

formulán alapul. Igazat valószínűleg csak azok tudhatnak, akik belépnek a soraikba. A környező vidékeken és a Déli Városállamokban azonban megnövekedett az (állítólag) illúziók leleplezésére szolgáló varázstárgyak iránti érdeklődés.

DÉL

A Merengő tulajdonosa nem várat sokat magára, ezt a tisztelet jelének veszem. Egy pyarroni üzletember, aki ismeri a saját értékét. Szerencsére én is. A helyi lerontott kyr dialektusban kezd bele mondandójába, nem fenyegetően, de határozottan. Hagyom, rágyújtok, s közben az iratok között tallózok. Gyorsan megtalálom, amit keresek és kihúzom a mappából a borítékot. Megsárgult papír, régi lehet, sokat forgatott. Én még nem bontottam fel, de remélem nem is kell. A pyar elhallgat a láttán. Gondolkodik, szeretem az ilyet, majd felajánlja, hogy számlát nyit számomra és a munkatársaim részére. Valami mocskos dologgal zsarolhatta a Csuklyás Kobra és bár sort fogok keríteni rá, a közhiedelemmel ellentétben nem érdekelnek mások piszkos ügyei.

Barátokként válunk el, amikor végül feláll. Sokféle barátság létezik. Ettől például mindig megéhezem. A hely javára irandó, hogy nem csak tenger gyümölcseit lehet kapni. Shuluri vagyok, de az előítéletekkel ellentétben nem halvérű. Igaz, másfajta húst sem eszem szívesen. Egyszer valaki, akit később megmérgeztek, megkérdezte, hogy miért. Már nem hallotta meg a válaszomat. Minden gyümölcsféléből rendek, előbb-utóbb meg fogom találni itt is a kedvemre való ízeletet.

A Hat Város Szövetsége gazdag, több értelemben is. Főváros híján, minden településébe áramlik a délvidék össze földi java. A választéka illő szavakkal semmihez sem mérhető, talán még északon sem. Most, az Esős évszak múltával úgy érzem napról napra dúsul és burjánzik. A lehetőségeim számát egyre csak növeli ez a sokaság, s az álcámat is erősíti. Tilemaer talán a legtávolabb helyezkedik el a Szenátus központjától, ahol egy holdfordulója megszavazták a teljes haderő mozgósítását.

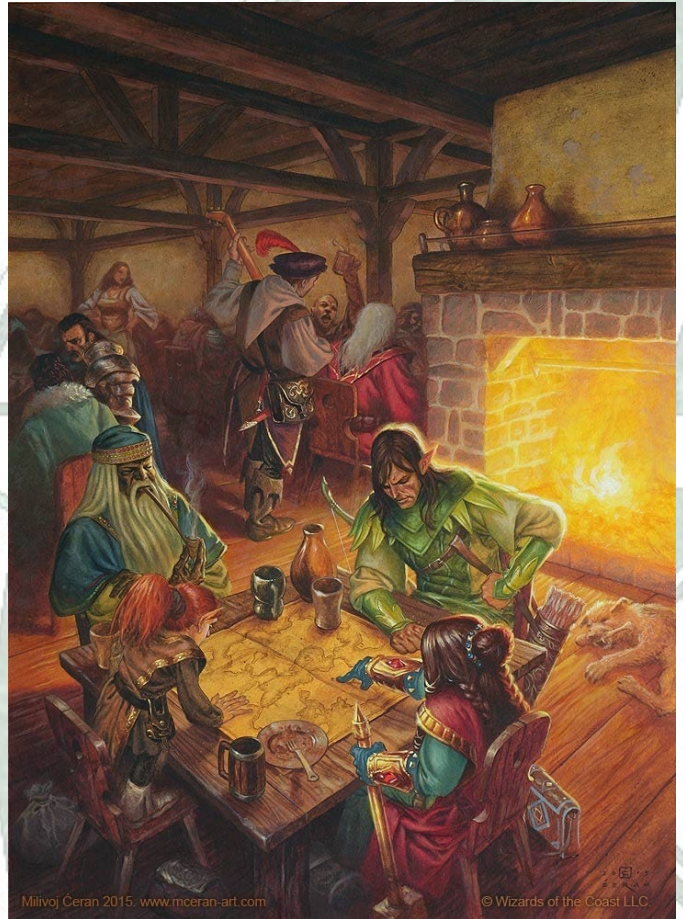
Azóta a csapatszállító gályák naponta kötöttek ki itt, melyek következő állomása Új-Pyarron és a lassan kibontakozó háború. Egyrészt ijesztő, mert én nem vagyok katona, de másrészt elmarad attól a parádétól és méretektől, amit a Császári Flotta felvonultat évről évre a Quiron-tengeren. Nem vagyunk egyformák, ahhoz pedig még hideg van, hogy napestig a kikötőben dideregjek lajstromozva az elvonuló haderőt. Ezért egy gnómot fizetek, aki Orkvárból való és valaki nagyon csúnyán helybenhagyta pár éve, azóta fizetség nélkül engem szolgál. Gyanús ... de hasznos.

Különös madáralakú kőidol került elő a **Taba-el Ibara** mélyéről. Birtoklója, egy öreg dzsad kufár azt állítja, valamilyen marcona karavánőrtől szerezte. Amaz homokviharba kerülve egy ősi torony romjai között lelt menedéket a beszámoló szerint és ott bukkant rá a kegytárgyra. A történet hihetetlen, mert a karavánutak ismerői nem ismernek semmiféle égre törő kőujjat a látóhatáron, és az elvileg abban lakó degenerált madárlényekről sem hallottak soha. A kőidolban viszont egyesek Nesire madárkultuszának nyomait vélik felismerni.

Tetszik ez a képkártya dolog. Ha jól veszem ki egy rakás különböző fajtájú macskát ábrázoló képet kell kiraknom. Na nem a legmagasabb minőségű festmény készül feltűnni előttem az abroszon, de a macskák ... aranyosak. Az emeleten közben kialakul valamiféle torzsalkodás és meglep, hogy hallom. Valószínűleg varázsolnak is, mert az egyik amulettem langyosra melegszik az ingem alatt. Zavar. Megkérem az egyik kísérőmet, hogy nézzen utána a dolognak. Biccent és mielőtt felállna, az egyik karperece alabárddá alakul a kezében és nekiindul a lépcsőnek. Felvágós.

Ez a két cica egy gombolyaggal játszik, tehát egymás mellé valóak. Zseniális. Az asztalom melletti zuhatagba vörös árnyalat vegyül, majd egy test esése szeli ketté a vízfüggönyt és így rálátásom nyílik a lejjebb fekvő szintekre. Jóravaló

emberek, napközépkor táncolni is van okuk. Szeretni fogom ezt a helyet. Bánt, hogy nem hallom innen a zenét. Viszont meglett a gombolyag egy lecsavarodott vége és így a készülő kép sarka. Haladunk.

Tartottam attól, hogy Új-Pyarron az ideérkezésemkor egy második Dúlásba sodródik bele. Biztosan tudom, hogy egyesek még most is ebben reménykednek a Kobraék közül. Az ellenségeik szenvedésénél már csak az hozza őket nagyobb izgalomba, hogyha egy velük egy szinten lévő hibázik nagyot és bukik el. Nem hibáztatom őket, én is ilyen vagyok és ezzel az utazással, mondhatni, kockát vetettem.

Shamankan és hordája visszatért a féldomíniumok felől és egész évben a Pajzsállamok határainak védelmét próbálgatta. Keveset tudni a hadairól, még kevesebbet a mágiáról, amit a sámánjaik forgatnak. Új-Pyarron óvatosan kezelte az ügyet, szövetségeseit harcba hívta és jöttek, bár lassabban, minthogy a nomád vezér bírta a vérszomját visszatartani. Enysmon és Syburr határán tört be, s a védekező seregek nagy része még távolt

járt ekkor. Sebhelyes Cruz, a vér és próba jogán a syburri herceg, vezérpárbajra hívta a nomádok urát...vesztére. Megcsonkított maradványait hívei menekítették el a harcmezőről és a had maradéka Enysmonon keresztül futott.

A pyarroni térkapuhálóban való átkelések közül egyre több bizonyul végzetesnek a lar-dori varázslók erőfeszítései ellenére. Előbb egy térmágusokból álló egyetemi páholy tagjai indulnak a veszedelem kifürkészésére majd egy őket kereső, válogatott kalandozócsapat tagjai tűnnek el a valóság két pontját összekötő Semmiben, de sem az univerzitás, sem az Ezüst Rend alakulata nem bukkan fel újra, míg a térkapuk használata egyre bizonytalanabbá válik. A Fehér Páholy döntésére a kapukat határozatlan időre lezárják az Államszövetség tagjai egymás- és a külvilág között.

A Sztyeppe ostorai, az inkvizíció és a nastik támogatásával, felperzselt föld taktikáját alkalmazva minden egyes talpalatnyi földért megharcoltatta a nomádokat. Fordítani nem tudtak a sors kerekén, de a helyiek még emlékeztek vérrokonaik taktikájára, így a lehető legkevesebb veszteséggel vonultak vissza az Államszövetség szíve felé. Mondanám, hogy reménytelen helyzet, de én Shulurban voltam, amikor Ilanor lovasai betörték a kapukat és elárastották az ősi utcákat. Tudom milyen, amikor műveletlen barbárok az ember otthonát fenyegetik. Együtt tudok érezni a pyarroniakkal, hiszen előbb-utóbb nekem is közéjük kell tartoznom. Hajrá Új-Pyarron, hajrá!

A **shadoni** felföld fogadóiban is fura pletykák kapnak szárnyra. Állítólag egy nőstény félóriás járja a hegyvidék félig civilizált részeit. A beszámolók zavarosak, mert olykor félmeztelen, kopasz, rettenetes bestiaként írják le, aki egy sárkány állkapcsát suhogtatja, mások egy kifogástalan

modorú, a környékhez képest kifinomultan öltöző, háromméteres kisasszonyként emlékeznek rá. Még az is lehet, nem ugyanarról a félóriásról van szó – ha egyáltalán hinni lehet gazdátlanul maradt, részeges fegyverhordozóknak és a motyogó hegyi pásztoroknak.

Új-Godonként is emlegetik ezt a földet, mely Pyarronnak is egyre nagyobb ellensége, s az esős évszak végére hajói egyértelműen leuralták a Gályák-tengerének középső részeit. Persze megvannak a maga problémái: Mazzovero máskor vidám és zöldellő báróságában szárba szökken a gonoszság, és egy rettenetes kóborlovag dűlja az uradalmat. Olyan ellenség rejtőzik és vár a rengetegben, amivel halandó a Hetedkorban még nem került szembe. S a legtöbben ebben Domvik híveinek ősi ellenségét sejtik.

Krán Néha a Fekete határon túlról is érkeznek kétes híresztelések. Állítólag a birodalmi mézárascéh kegyhelyét, amely a külső és belső tartományok határán egyensúlyozó Magas Zyan városállamában székel, súlyosan meggyalázta egy káosz-szekta – bármit is jelentsen mindez. Az incidens és mögötte húzódó árnyékháború pontosabb részletei, súlya és következményei a külvilág számára ismeretlenek, és Krad-papjai előtt még az sem világos, miért pont ez az eset jutott át a Fekete határon.

Ordan megbízásából néhány kalandozó érkezett egy szigetre Elfendel és Krán által közre fogott tengeren. Azt beszélnek, hogy egy hatalmas tojással és egy idegennel tértek vissza Sogron városába. A szigetnek azt mondják köze van Khosana szigetéhez és az ott lesújtó természeti csapásokhoz. Igen rossz természetű Gyíkmágust több helyen is láttak feltűnni délvidéken állítólag még Tolladan szigetén is

ott volt a kalandozókkal. Nem tudni, hogy segítette vagy gátolta tevékenységüket.

A körtánc neve karuza, ahogyan azt egy kipirosodott arcú lánytól megtudom. Nem egy vérnász, de még lehet belőle. A zene ugyanúgy elragad, mint a hajókat a vihar. A testőreimet is a körbe parancsoltam, egy dolgos munkanap végén hadd szórakozzanak. Tenyerek, vállak, s combok érnek össze, most örülök, hogy fegyvertelenül érkeztem. Odakint Pyarron háborúra készül, szinte érzem, hogy minden egyes héten más-más kalandozócsapatok indulnak halált megvető bátorsággal az ismeretlenbe, de én itt és most kipördülök és nyakalok egyet a korsóból. A magasból tengerillat árad és egy pillanatra megint fiatal vagyok. Elővédelem egy helyi lány a sarok mögötti alkóvba rántja, remélem alantas szándékkal.

Persze, egy tökéletes világban, most mindenkiről kiderülne, hogy gyöngykereső és az a híres neves Kortos nagyúr most elkaphatná végre sok év után a Csuklyás Kobráját. De ez a világ nem tökéletes. Ahogy ő sem kaphatta el a véres nyakkal észak felé utazó elődömet, úgy a karjaimból is kisiklik a lány és egy hatvárosi tengerésztiszttel távozik. Megmaradt haderőmmel összeszedjük a kötelességébe feledkezett több mint testőrömet és Vörös Hold kelő fényében nekivágunk a városnak miután sokat sejtetően biccentve búcsúztam a tulajtól. Tilemaer egy csiszolatlan

gyémánt, s hamarosan megérzi, hogy eljött az ékszerész, akire olyan régóta várt. De előbb ... találnunk kell egy fészket ... sötét és nedves helyen ... bemutatkoznom a másik két helyi főkobrának ... aztán megnyerni ezt az idegesítő háborút, amibe Pyarron sodródott. Mert ... ahogy mondani szokták ... ez így árt az üzletnek.

Köszönjük, hogy idén is velünk tartottatok és elolvastátok ezt az összefoglalót. Jövőre hasonlóképpen várjuk, hogy elküldjétek a történeteiteket a gulandro@gmail.com címre „KALENDÁRIUM” jelígre úgyhogy érdemes feljegyezni és megőrizni őket, hogyha már a P.sz. 3723-es esztendőt játsszátok velünk. Természetesen az idei rendezvényeinken is csatlakozhattok majd ismét az eseményekbe, hogy a krónikák lapjai tovább peregjenek.

A cikk képei a Kronikak.hu oldalon díszítették az írást, onnan kerültek átvételre. (A forrásait nem tüntették fel.)

2023.02.03.

Szerző: Gulandro

Forrás: Kronikak.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely